

Arrest

nr. 256 862 van 21 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 14 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 april 2021.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij haar huidig derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Op 31 juli 2014 diende verzoekster en haar echtgenoot in België een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 29 september 2017 nam het Commissariaat-generaal in hoofde van verzoekster en haar echtgenoot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus "omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. In de beslissing inzake uw eerste verzoek werd er onder meer op gewezen dat u en uw echtgenoot enkele weinig aannemelijke en weinig logische verklaringen aflegden aangaande de door jullie aangehaalde problemen aan de checkpoint in Lutugino, wat de oorzaak was van jullie verdere vervolging door leden van een separatistische militie. Bovendien legden jullie erg vage en weinig aannemelijke verklaringen af met betrekking tot jullie vlucht uit de stad Lugansk. Jullie legden ook nog tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot het feit of uw vader voor dan wel na de ontsnapping van uw echtgenoot uit het militair commissariaat jullie documenten en andere spullen ging ophalen in jullie appartement. Tenslotte bleken jullie verklaringen aangaande jullie reisweg van Oekraïne naar België ook niet geloofwaardig te zijn. In hoofde van uw echtgenoot werd door het CGVS eveneens een weigeringsbeslissing genomen. In deze beslissing werd er vooreerst op gewezen dat uw echtgenoot het Wit-Russisch staatsburgerschap bezit en dat zijn verzoek dus ten aanzien van Wit-Rusland beoordeeld diende te worden. De vervolgingsfeiten die uw echtgenoot inriep ten aanzien van Oekraïne dienden bijgevolg niet in overweging genomen te worden. Uw echtgenoot vreesde echter ook dat jullie vervolgers uit Oekraïne hem in Wit-Rusland zouden terugvinden. Aangezien deze vervolgingsproblemen ongeloofwaardig werden bevonden, zoals werd uiteengezet in uw weigeringsbeslissing, kon aan deze vrees ook geen geloof gehecht worden.", aldus de commissaris-generaal. Op 1 februari 2018 weigerde de Raad bij arrest met nummer 199 126 verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 24 april 2018 diende verzoekster en haar echtgenoot een tweede verzoek om internationale bescherming in. Hun dochter diende op dezelfde dag als begeleide minderjarige in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. In het kader van verzoeksters tweede verzoek baseerde zij zich op dezelfde motieven die zij al had aangehaald bij haar eerste verzoek. Haar echtgenoot verklaarde dat hij nog altijd bloedwraak vreesde omwille van het feit dat hij een Russisch soldaat heeft verwond met het overlijden tot gevolg en hij in dit kader ook een uitlevering door de Wit-Russische autoriteiten aan Rusland vreesde. Voorts verklaarden zij nog steeds de algemene situatie in Oekraïne te vrezen. Verzoeksters echtgenoot vreesde vervolging door militairen in Oekraïne. Hiervoor baseerden zij zich op het feit dat haar vader in elkaar werd geslagen nadat ze te weten kwamen dat zij niet meer in het land waren. Tenslotte vreesde haar echtgenoot nog in Wit-Rusland gearresteerd en veroordeeld te worden op basis van het feit dat men dacht dat hij in Oekraïne zou gestreden hebben. Ter staving van hun verzoek legden zij de volgende documenten voor: een medisch attest van verzoeksters vader, twee internetartikelen over de situatie in Oekraïne, een originele convocatie, een document over artikel 317 van het Russisch strafwetboek, een artikel over de uitlevering van Wit-Russische criminelen aan Rusland en twee artikelen over Wit-Russische militanten die in Oekraïne vechten. In het kader van het eerste verzoek van hun minderjarige dochter legden zij ook artikelen neer over de executies in Wit-Rusland en een USB-stick over de afhandeling van bloedvetes in de Kaukasus. Op 28 september 2018 nam het Commissariaat-generaal in hun hoofde een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek. De Raad verwierp het ingediende beroep op 23 januari 2019 bij arrest met nummer 215 559. In hoofde van de dochter werd door het Commissariaat-generaal een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek van een begeleide minderjarige genomen.

Op 11 februari 2019 dienden verzoekster en haar echtgenoot een derde verzoek om internationale bescherming in. Verzoekster baseerde zich deels opnieuw op dezelfde motieven die zij al had aangehaald bij haar eerste verzoek. In verband hiermee verklaarde zij van enkele vroegere buurvrouwen vernomen te hebben dat gewapende militairen nog altijd regelmatig langskomen in de buurt in Lugansk waar zij en haar echtgenoot vroeger woonden om er naar hen te informeren. Een buurvrouw zou hen ook hebben horen zeggen dat ze verzoeksters volledige gezin willen vermoorden. Daarnaast haalde verzoekster aan via een advocaat vernomen te hebben dat de Oekraïense autoriteiten tegen haar een strafzaak gefabriceerd hebben op beschuldiging van betrokkenheid bij

terroristische activiteiten. Verzoekster vermoedde dat dit te maken heeft met het feit dat zij in de periode van 2014 tot 2017 op het internet regelmatig openlijk kritiek geuit heeft op de Oekraïense regering. Zij wilde dat de burgeroorlog in de Donbass-regio zou stoppen en was van mening dat Oekraïne beter een federale staat zou zijn. Ter staving van haar huidige verzoek legde verzoekster de volgende documenten voor: twee schriftelijke getuigenissen van haar buurvrouwen met bijgevoegde kopieën van hun paspoorten, de door haar afgesloten overeenkomst met haar advocaat in Oekraïne van 10 oktober 2018 met bijgevoegde licentie voor het uitoefenen van advocatenactiviteiten, een brief van dezelfde advocaat van 28 januari 2019 en twee enveloppen.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het

formuleren van algemene beweringen en het bekritisieren van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.1. Vooreerst wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat waar verzoekster haar huidig verzoek deels steunt op de motieven die zij naar aanleiding van haar eerste verzoek heeft uiteengezet, het eerste verzoek door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van haar asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door haar aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. De Raad weigerde eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De commissaris-generaal stipt tevens aan dat naar aanleiding van verzoeksters tweede verzoek het Commissariaat-generaal op 28 september 2018 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek nam, daar er geen nieuwe elementen aan de orde waren noch door verzoekster werden voorgelegd die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakten, en dat het ingediende beroep door de Raad werd verworpen.

Gelet op de arresten van de Raad waarbij de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal in het kader van de vorige verzoeken om internationale bescherming van verzoekster werden verworpen, moeten deze beoordelingen als vaststaand worden beschouwd. Er staan geen beroepsmogelijkheden tegen de eerdere beslissingen van de commissaris-generaal meer open. Verzoekster kan onderhavig beroep niet aanwenden als een vorm van beroep tegen de beoordeling in de beslissingen in het kader van de vorige verzoeken om internationale bescherming die definitief zijn geworden. De Raad benadrukt hierbij tevens dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekster spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing vast dat er geen dergelijk element in verzoeksters dossier voorhanden is.

Verzoekster betoogt in het kader van haar derde verzoek wel degelijk te hebben gewezen op nieuwe elementen en documenten. Zij verwijst naar de brief van haar Oekraïense advocaat en de openlijke kritieken die zij regelmatig heeft geuit op internet op de Oekraïense regering, en zij geeft een verdere opsomming hiervan.

De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing echter vast dat verzoeksters verklaringen niet kunnen overtuigen en hij motiveert: "Vooreerst kan er op gewezen worden dat het niet aannemelijk is dat u deze activiteiten op het internet, die u volgens uw verklaringen toch gedurende een periode van ongeveer drie jaar heel regelmatig hebt uitgeoefend, dan niet kan staven met enig bewijsstuk. Bovendien legde u in verband hiermee tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS ook enkele opmerkelijk tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u kritische commentaren plaatste op verschillende websites en dat u op bepaalde internetforums ook in discussie ging met andere deelnemers. U stelde ook over een eigen twitteraccount te beschikken (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 17/09/2020, p. 3). Toen u vervolgens gevraagd werd of u niet enig bewijs kon voorleggen van de kritische commentaren die u geschreven had, antwoordde u dat u uw twitteraccount volledig afgesloten had en hiervan niets meer kon voorleggen. Daarop werd u gevraagd of u dan niets kon voorleggen van de commentaren die u ook op bepaalde websites en internetforums geplaatst had, beweerde u opeens in strijd met uw eerdere verklaringen dat u op deze websites en internetforums enkel de berichten van andere personen las, maar dat u hier zelf geen commentaren op plaatste. U beweerde dat u enkel berichten plaatste op uw twitteraccount (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 17/09/2020, p. 4). Toen u vervolgens op deze tegenstrijdige verklaringen gewezen werd, ontkende u eerder verklaard te hebben actief te zijn geweest op bepaalde internetforums (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 17/09/2020, p. 4). Deze uitleg is echter niet aanvaardbaar te noemen. Uw

eerdere verklaringen waren immers duidelijk. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw beweerde activiteiten op het internet al ernstig ondermijnd.”

Door thans in haar verzoekschrift te betogen dat zij verklaarde “zij was actief op twitter, waar ze commentaren plaatste over zaken die ze las op forums en websites”, “zij gaf commentaren op de posts van anderen en plaatste ook haar eigen mening” en “zij postte voorstander te zijn van de federalisering en autonomie voor Donbass—regio.”, slaagt zij er niet in een aannemelijke uitleg te bieden voor voormelde vastgestelde tegenstrijdigheden. Het louter poneren van een versie maakt de tegenstrijdigheid uiteraard niet ongedaan. Door te herhalen dat zij haar Twitter-account volledig verwijderd heeft in 2017 biedt zij dit evenmin. Tevens gaat zij met haar betoog voorbij aan de eveneens pertinente vaststelling: “Ook het feit dat u in het geheel niet kon zeggen wat voor personen uw twitterberichten dan lazen of wie uw volgers waren (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 17/09/2020, p. 4), komt niet overtuigend over en doet ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde activiteiten op het internet.” waaraan zij evenmin slaagt afbreuk te doen.

Betreffende de gefabriceerde strafzaak en het schrijven van de advocaat, komt verzoekster opnieuw niet verder dan het voeren van een algemeen betoog waarin zij in wezen slechts aangeeft het niet eens te zijn. In de bestreden beslissing staat te lezen:

“Voorts kon u maar weinig informatie geven met betrekking tot de gefabriceerde strafzaak tegen u. Zo wist u niet eens wanneer deze strafzaak tegen u geopend werd (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 17/09/2020, p. 4). U kon enkel zeggen dat u valselijk beschuldigd werd van terrorisme op grond van artikel 258 lid 1 van het Oekraïense strafwetboek (zie verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken volgend verzoek, vraag nr. 16). Met betrekking tot de concrete inhoud van deze beschuldigingen tegen u kon u echter niet meer informatie verschaffen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 17/09/2020, p. 6). U wist ook niet of uw advocaat in Oekraïne al dan niet enige documenten in verband met deze strafzaak tegen u verkregen had (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 17/09/2020, p. 6). Gezien de ernst van deze beschuldigingen tegen u, u verklaarde dat u op grond van dit wetsartikel toch tot tien jaar gevangenisstraf riskeerde (zie verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken volgend verzoek, vraag nr. 19), kan redelijkerwijs verwacht worden dat u dan ernstige en veelvuldige pogingen ondernomen zou hebben om zich hierover verder te informeren. Uit uw verklaringen is gebleken dat u na het vernemen van het nieuws over deze strafzaak tegen u nog meerdere keren contact had met uw advocaat in Oekraïne op wie u toch juist beroep hebt gedaan om uit te zoeken of het veilig was voor u om terug te keren naar Oekraïne (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 17/09/2020, p. 2-3, 6). Uw nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in uw situatie waardoor de geloofwaardigheid van uw beweerde ernstige vervolgingsvrees verder ondermijnd wordt.

Met betrekking tot de door u voorgelegde brief van uw advocaat kan worden opgemerkt dat om enige bewijskracht aan een dergelijk document te ontfangen het dient te worden ondersteund door geloofwaardige en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Dit document kan de geloofwaardigheid van uw verklaringen bijgevolg niet staven. De door u afgesloten overeenkomst met uw advocaat in Oekraïne met bijgevoegde licentie voor het uitoefenen van advocatenactiviteiten bevat geen informatie die de geloofwaardigheid van uw verklaringen kan staven. De twee enveloppen tenslotte tonen enkel aan dat u in België post ontvangt uit Oekraïne, maar bevatten evenmin enige informatie die uw verklaringen kan staven.”

Door haar verklaringen en verschoningspogingen te herhalen, en het standpunt in te nemen dat ten onrechte wordt gewezen op een gebrek aan interesse in haar hoofd kan verzoekster dit gebrek niet opvullen, noch vergoelijken. Verzoekster doet door het herhalen en het uiten van haar ongenoegen aangaande de bevindingen over haar gedrag en de bewijskracht van de brief, geen afbreuk aan de gemotiveerde vaststelling van de commissaris-generaal: “Gezien de ernst van deze beschuldigingen tegen u, u verklaarde dat u op grond van dit wetsartikel toch tot tien jaar gevangenisstraf riskeerde (zie verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken volgend verzoek, vraag nr. 19), kan redelijkerwijs verwacht worden dat u dan ernstige en veelvuldige pogingen ondernomen zou hebben om zich hierover verder te informeren. Uit uw verklaringen is gebleken dat u na het vernemen van het nieuws over deze strafzaak tegen u nog meerdere keren contact had met uw advocaat in Oekraïne op wie u toch juist beroep hebt gedaan om uit te zoeken of het veilig was voor u om terug te keren naar Oekraïne (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 17/09/2020, p. 2-3, 6).”, noch slaagt zij er derhalve in het besluit: “Uw nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in uw situatie waardoor de geloofwaardigheid van uw beweerde ernstige vervolgingsvrees verder ondermijnd wordt.” aan het wankelen te brengen.

De Raad besluit dat in weerwil van wat verzoekster lijkt voor te houden, er in casu door de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met de door haar bijgebrachte elementen en neergelegde documenten. Verzoekster slaagt er echter niet in een ander licht te werpen op hetgeen in dit verband concreet wordt vastgesteld, laat staan dat zij het tegendeel aantoonde. De concrete vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent de neergelegde stukken blijven derhalve staande.

4.2. Verzoekster betoogt met verwijzing naar artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet dat uit de gekende informatie wel degelijk blijkt dat er militaire incidenten voorkomen in Oekraïne, met name in de provincies Donetsk en Lugansk, en er bovendien moet worden aangenomen dat er hierbij burgerslachtoffers vallen waardoor, al is het aantal burgerslachtoffers eerder gering, men het risico loopt om het slachtoffer te worden van de algemene onveiligheidssituatie.

De Raad herhaalt dat uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet betreft, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de eerdere beoordeling ter zake, zoals opgenomen in de beslissing in het kader van verzoeksters vorige verzoek, onveranderd blijft volgens de meest recente informatie waarover het Commissariaat-generaal intussen beschikt, en waarvan een kopie in bijlage bij het administratief dossier werd gevoegd. Verzoekster slaagt er met haar louter algemeen betoog waarin zij slechts haar visie geeft niet in aan te tonen dat de informatie waarop werd gesteund niet correct of niet langer actueel zou zijn.

In hoofde van verzoekster kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

4.3. Wat betreft de overige motieven in de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat verzoekster deze ongemoeid laat waardoor deze onverminderd overeind blijven.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij

heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, wijst de verzoekende partij erop dat zij problemen kent in Oekraïne, namelijk milities die op zoek zijn naar haar en haar familie. Voor het overige verwijst zij naar haar verzoekschrift.

De echtgenoot van de verzoekende partij verwijst ter terechtzitting vooreerst naar zijn aanvullende nota. Hij licht toe dat de stukken en de foto's die hij neerlegt zijn politiek engagement aantonen. Hij beklemtoont dat zijn leven in gevaar is in geval van terugkeer naar Wit-Rusland. De verzoekende partij haar echtgenoot legt nogmaals een schrijven voor van de heer F., de leider van de partij jong Belarus, dat naar zijn mening het relaas van zijn vrees aantoonst. De heer F. bevestigt zijn engagement voor de oppositie en het feit dat hij met zijn familie uit Wit-Rusland diende te vluchten en in ballingschap leefde in Oekraïne, zo stelt de echtgenoot van de verzoekende partij. Hij werd tevens vergezeld door een 'vertrouwenspersoon' die wilde getuigen dat hij ook in België betrokken is bij de oppositie. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er ter terechtzitting op dat hij geen getuigen kan horen en vraagt de 'getuige' de zaal te verlaten rekening houdende met de coronavoorschriften zoals opgesteld door de Raad en die gelden voor iedereen. De verzoekende partij haar echtgenoot beklemtoont dat hij actief was in het verleden in zijn land van herkomst en ook nu deel uitmaakt van een Facebookgroep. Hij besluit dat een terugkeer naar zijn land van herkomst zijn dood zou betekenen.

4.1. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij ter terechtzitting geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Zij voert immers een algemeen betoog verwijzende naar de milities die op zoek zijn naar haar en haar familie zonder dat zij dit in verband brengt met de gronden van voormelde beschikking, laat staan op afdoende wijze, zodat zij met haar algemeen betoog geenszins kan overtuigen. Ook waar de verzoekende partij slechts verwijst naar haar verzoekschrift, blijft zij in gebreke concrete opmerkingen aangaande de in voormelde beschikking opgenomen grond te formuleren en gaat zij ook hierbij in het geheel niet in op de in voormelde beschikking aangevoerde gronden. Derhalve voert zij geen valabele argumenten aan die deze gronden ontkrachten of weerleggen.

De verzoekende partij brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

4.2. Betreffende het betoog van de verzoekende partij haar echtgenoot ter terechtzitting, verwijst de Raad naar het arrest betreffende de heer M. K. met nummer 256 861 van 21 juni 2021 waarin wordt geoordeeld als volgt:

"1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij zijn huidig derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Op 31 juli 2014 diende verzoeker en zijn echtgenote een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 29 september 2017 nam het Commissariaat-generaal in hoofde van verzoeker en

zijn echtgenote een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus "omdat de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door jullie aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. In de beslissing van uw echtgenote werd er toen onder meer op gewezen dat jullie enkele weinig aannemelijke en weinig logische verklaringen aflegden aangaande de aangehaalde problemen aan de checkpoint in Lutugino, wat de oorzaak was van jullie verdere vervolging door leden van een separatistische militie. Bovendien legden jullie erg vage en weinig aannemelijke verklaringen af met betrekking tot jullie vlucht uit de stad Lugansk. Jullie legden ook nog tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot het feit of uw vader voor dan wel na uw ontsnapping uit het militair commissariaat jullie documenten en andere spullen ging ophalen in jullie appartement. Tenslotte bleken jullie verklaringen aangaande jullie reisweg van Oekraïne naar België ook niet geloofwaardig te zijn. In uw hoofde werd toen door het CGVS eveneens een weigeringsbeslissing genomen. In deze beslissing werd er vooreerst op gewezen dat u het Wit-Russisch staatsburgerschap bezit en dat uw verzoek dus ten aanzien van Wit-Rusland beoordeeld diende te worden. De vervolgingsfeiten die u inriep ten aanzien van Oekraïne dienden bijgevolg niet in overweging genomen te worden. U vreesde echter ook dat jullie vervolgers uit Oekraïne u in Wit-Rusland zouden terugvinden. Aangezien deze vervolgingsproblemen ongeloofwaardig werden bevonden, kon aan deze vrees ook geen geloof gehecht worden.", aldus de commissaris-generaal. Op 1 februari 2018 weigerde de Raad bij arrest met nummer 199 127 verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Verzoeker en zijn echtgenote dienden op 24 april 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Hun dochter diende op dezelfde dag als begeleide minderjarige in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker baseerde zich op de motieven die hij al eerder had aangehaald. In verband hiermee verklaarde hij dat hij nog altijd bloedwraak vreesde omwille van het feit dat hij een Russisch soldaat heeft verwond met het overlijden tot gevolg, en dat hij in dit kader ook een uitlevering aan Rusland vreest. Daarnaast verklaarde hij nog steeds de algemene situatie in Oekraïne te vrezen en ook vervolging door militairen in Oekraïne. Hiervoor baseerde hij zich op het feit dat zijn schoonvader door hen in elkaar werd geslagen nadat ze te weten kwamen dat verzoeker niet meer in het land was. Tenslotte vreesde verzoeker ook om in Wit-Rusland gearresteerd en veroordeeld te worden op basis van het feit dat men denkt dat hij in Oekraïne gestreden zou hebben. Ter staving van hun verzoek legden zij de volgende documenten voor: een medisch attest van verzoekers vader, twee internetartikels over de situatie in Oekraïne, een originele convocatie, een document over artikel 317 van het Russisch strafwetboek, een artikel over de uitlevering van Wit-Russische criminelen aan Rusland en twee artikelen over Wit-Russische militanten die in Oekraïne vechten. In het kader van het eerste verzoek van hun minderjarige dochter legden zij ook artikelen neer over de executies in Wit-Rusland en een USB-stick over de afhandeling van bloedvetes in de Kaukasus. Op 28 september 2018 nam het Commissariaat-generaal in hun hoofde een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek. De Raad verwerpt op 23 januari 2019 het ingediende beroep bij arrest met nummer 215 558. In hoofde van hun dochter werd door het Commissariaat-generaal een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek van een begeleide minderjarige genomen.

Op 11 februari 2019 dienden verzoeker en zijn echtgenote een derde verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker verklaarde vroeger in Wit-Rusland lid geweest te zijn van de politieke beweging "Maladaja Belarus" (Young Belarus). Hij deelde pamfletten uit, nam deel aan verschillende demonstraties tegen het regime van president Loekasjenko en was actief betrokken bij de verkiezingscampagne van enkele presidentskandidaten. In december 2010 werd hij tijdens een demonstratie aangehouden en veroordeeld tot vijftien dagen gevangenisstraf. In juli 2011 werd hij opnieuw aangehouden tijdens een demonstratie en veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijftien dagen. Verzoeker werd ook ontslagen op zijn werk. Eind juli of begin augustus 2011 vielen gemaskerde medewerkers van de ordediensten zijn huis binnen. Tijdens de huiszoeking werd een kogel gevonden die ze daar volgens verzoeker zelf gelegd hadden. Op die manier konden ze tegen hem een valse strafzaak fabriceren. Daarop werd verzoeker door deze personen meegenomen naar een bos. Hij werd er onder druk gezet om als informant voor de ordediensten te werken. Hij zou hen informatie moeten bezorgen over de activiteiten van de politieke beweging "Maladaja Belarus" en over A. F., de voorzitter van deze beweging. Toen verzoeker weigerde om dit te doen, wilden ze hem vermoorden. Hij kon echter ontsnappen. Dezelfde nacht ontvluchtte hij samen met zijn echtgenote Wit-Rusland. Nadat hij eind 2017 een negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal had gekregen, nam hij contact op met A. F., de voorzitter van de politieke beweging "Maladaja Belarus". Verzoeker vroeg hem om uit te zoeken of hij nog problemen te vrezen had omwille van zijn vroegere politieke activiteiten. In februari 2018 vernam hij van zijn moeder dat er een convocatie op zijn naam was toegekomen. Verzoeker wist toen niet wat de reden hiervoor was. Zijn moeder werd ook twee keer opgeroepen voor ondervraging. In

dezelfde periode werd verzoekers zoon uit het nationaal zwemteam gezet. In november 2018 vernam hij dat A. F. bij zijn moeder was langsgesproken en dat hij verschillende documenten had afgegeven. Hij had verzoekers moeder verteld dat er op basis van de huiszoeking eind juli of begin augustus 2011 inderdaad een valse strafzaak tegen hem geopend werd die nog altijd hangende is. A. F. zei ook dat er een convocatie op zijn naam gestuurd werd omdat op die manier de termijn van de gefabriceerde strafzaak tegen hem verlengd kon worden. Ter staving van zijn huidig verzoek legde verzoeker de volgende documenten voor: een Nederlandse vertaling van een verklaring van de Nationale Academie van wetenschappen in Kiev dat zijn naam in het Oekraïens en het Wit-Russisch op verschillende manieren geschreven wordt, een brief van A. F. waarin zijn lidmaatschap van de politieke beweging "Maladaja Belarus" bevestigd wordt, twee vonnissen van de rechtbank van Minsk van 20 december 2010 en 04 juli 2011, een steunbrief van het "Platform Solidariteit vzw" in Antwerpen en een envelop.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt

onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker in gebreke blijft. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en het bekritisseren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.1. Vooreerst wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat voor zover verzoeker zich voor zijn huidig verzoek steunt op de motieven die hij en zijn echtgenote naar aanleiding van hun eerste verzoek hebben uiteengezet, het eerste verzoek door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van hun asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door hen aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. De Raad weigerde eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De commissaris-generaal stipt tevens aan dat naar aanleiding van verzoekers tweede verzoek het Commissariaat-generaal op 28 september 2018 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek nam, daar er geen nieuwe elementen aan de orde waren noch door verzoeker werden voorgelegd die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakten, en dat het ingediende beroep door de Raad werd verworpen.

Gelet op de arresten van de Raad waarbij de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal in het kader van de vorige verzoeken om internationale bescherming van verzoeker werden verworpen, moeten deze beoordelingen als vaststaand worden beschouwd. Er staan geen beroepsmogelijkheden tegen de eerdere beslissingen van de commissaris-generaal meer open. Verzoeker kan onderhavig beroep niet aanwenden als een vorm van beroep tegen de beoordeling in de beslissingen in het kader van de vorige verzoeken om internationale bescherming die definitief zijn geworden. De Raad benadrukt hierbij tevens dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing vast dat er geen dergelijk element in verzoekers dossier voorhanden is.

Verzoeker herhaalt vooreerst louter een schrijven van de heer A. F., de voorzitter van de politieke beweging "Maladaja Belarus" te hebben neergelegd ter bevestiging van verzoekers lidmaatschap en dat hij meedeelde dat er een valse strafzaak tegen hem werd gefabriceerd omwille van zijn politieke activiteiten in de periode 2009-2011 die nog steeds hangende is.

De commissaris-generaal stelt echter vast dat de verklaringen betreffende de hangende valse strafzaak niet kunnen overtuigen. Hij motiveert vervolgens op goede gronden dat vooreerst dient te worden benadrukt dat verzoeker van zijn politieke activiteiten in Wit-Rusland in de periode van 2009 tot 2011 en van de vervolgingsproblemen die hij omwille hiervan ondervonden heeft vanwege de Wit-Russische autoriteiten nooit eerder enige melding heeft gemaakt bij zijn vorige verzoeken. Verzoeker komt in zijn verzoekschrift niet verder dan te herhalen dat de heer A. F. advies gaf om hierover niets te vertellen omdat in het andere geval zijn moeder en zoon hiervan de nadelige gevolgen zouden ondervinden en verzoeker er dus voor gekozen heeft om hen in bescherming te nemen, evenals dat hij verklaarde dat hij tijdens zijn verblijf in Oekraïne geen last meer had van deze feiten. Verzoeker slaagt er echter niet in zijn houding te verschonen. Samen met de commissaris-generaal benadrukt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming immers redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten en dat hij ook alle nodige feiten en relevante elementen aanbrengt. De commissaris-generaal verduidelijkt hierbij: "Er werd u namelijk tijdens uw eerste verzoek toch uitdrukkelijk gevraagd naar de

precieze reden van uw vertrek uit Wit-Rusland. Er werd u ook gevraagd of u problemen gekend had in Wit-Rusland en of u enige vervolgingsvrees koesterde ten aanzien van Wit-Rusland (zie gehoorverslag CGVS eerste asielaanvraag d.d. 01/06/2015, p. 2, 3, 4, 5). U maakte echter op geen enkel moment melding van uw vroegere vervolgingsproblemen omwille van uw politieke activiteiten." Verzoeker komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het herhalen van zijn eerdere verklaringen, doch slaagt er niet in een aannemelijk uitleg te bieden voor de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal. Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar verzoeker in zijn verzoekschrift opnieuw louter herhaalt dat hij pas later, zodra de KGB van Wit-Rusland in 2017 vernam dat er opzoekingen werden gedaan, werd opgeroepen via een convocatie. Door het herhalen van zijn verklaringen slaagt verzoeker er niet in een ander licht te werpen op het vastgestelde: "Uw verklaringen dat u bij uw vorig verzoek ook nog niet geweten zou hebben dat de convocatie op uw naam die uw moeder in februari 2018 ontvangen had, het feit dat uw moeder in dezelfde periode twee keer werd meegenomen door de ordediensten voor ondervraging en het feit dat uw zoon uit het nationaal zwemteam werd gezet verband hielden met uw vroegere vervolgingsproblemen (zie verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken tweede verzoek, vraag nr. 15 en notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 15/09/2020, p. 3) zijn evenmin aannemelijk te noemen. U had namelijk toch al eind 2017 aan A. F. gevraagd had om te informeren of u in verband hiermee al dan niet nog enige vervolging riskeerde (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 15/09/2020, p. 2). Gezien deze vaststellingen is het niet geloofwaardig dat u dan niet het minste vermoeden zou gehad hebben dat deze feiten mogelijk verband konden houden met uw vroegere vervolgingsproblemen." (eigen onderlijning) Het besluit: "Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw beweerde ernstige vervolgingsvrees omwille van uw vroegere politieke activiteiten bijgevolg al ernstig." blijft dan ook staande.

De commissaris-generaal motiveert verder uitgebreid met verwijzing naar verzoekers verklaringen dat verzoeker enkele weinig overtuigende verklaringen met betrekking tot zijn beweerde politieke activiteiten aflegde: "U verklaarde dat de beweging "Maladaja Belarus", waarvan u lid was, in 2010 ook twee presidentskandidaten bij hun verkiezingscampagne actief gesteund had, namelijk R. K. en A. M.. Toen u vervolgens gevraagd werd wie deze kandidaten precies waren, verklaarde u dat R. K. de voorzitter was van de partij BPF (Belarusian Popular Front). U dacht dat A. M. de vicevoorzitter van deze partij was, maar daar was u niet zeker van. U beweerde wel dat hij tot dezelfde partij behoorde (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 15/09/2020, p. 7). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan er een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat R. K. in die periode de vice-voorzitter van de partij BPF was. Uit de informatie blijkt ook dat A. M. vroeger weliswaar vice-voorzitter van de partij BPF is geweest, maar dat hij al in 2008 uit de partij werd gezet omdat hij openlijk kritiek had geuit op enkele partijleiders. Zeker gezien uw verklaringen dat u om deze kandidaten te steunen in de periode van de verkiezingen zelf pamfletten hebt uitgedeeld en ook deelgenomen hebt aan verschillende demonstraties, kan verwacht worden dat u toch beter op de hoogte zou zijn van hun precieze functie. Voorts kon u ook niets zeggen over de officiële scores of de plaatsen die deze kandidaten tijdens de verkiezingen behaald hadden (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 15/09/2020, p. 7). Met betrekking tot de protestactie die na afloop van deze verkiezingen op 19 december 2010 te Minsk plaatsvond tegen de herverkiezing van president Lukashenko, waaraan u zelf deelnam en omwille waarvan u ook werd aangehouden, verklaarde u dat de twee presidentskandidaten die uw beweging steunde toen eveneens werden aangehouden en opgesloten. U kon echter niet meer informatie geven over de precieze omstandigheden waarin ze werden aangehouden noch wat er verder met hen gebeurde. U verklaarde dat ook nog andere presidentskandidaten tijdens deze protestactie werden aangehouden, maar u kon hierover ook niet meer concrete informatie geven. U kon de andere presidentskandidaten niet eens bij naam noemen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 15/09/2020, p. 7, 8). Zeker gezien uw verklaringen dat u na uw vrijlating uw activiteiten voor de oppositie hebt verdergezet (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 15/09/2020, p. 8), is het niet aannemelijk dat u hierover dan niet meer informatie kan geven. Hierdoor wordt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw deelname aan deze demonstratie en bijgevolg ook aan uw arrestatie en veroordeling die hier rechtstreeks uit voortvloeiden. Met betrekking tot uw deelname aan de zogenaamde stille protestactie op 3 juli 2011 in Minsk, waarvoor u volgens uw verklaringen ook zelf via sociale media mensen opgeroepen zou hebben om deel te nemen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 15/09/2020, p. 8), legde u enkele uiterst merkwaardige verklaringen af. U verklaarde namelijk dat u tijdens deze actie niet alleen applaudiseerde, maar ook bepaalde leuzen tegen het regime riep. U stelde dat andere deelnemers aan deze actie dat toen ook deden en dat de ordediensten u en de andere personen pas konden arresteren zodra jullie begonnen te roepen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 15/09/2020, p. 9). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan er een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het kenmerk van deze stille protestacties juist was dat alle deelnemers zwegen en enkel in de handen

klapten. Uit de informatie blijkt verder ook dat de ordediensten tijdens deze stille protestacties mensen arresteerden ondanks het feit dat ze zwegen. Bijgevolg kan dan ook ernstig getwijfeld worden aan uw aanwezigheid tijdens deze stille protestactie en bijgevolg ook aan uw arrestatie en veroordeling omwille van uw deelname hieraan." (eigen onderlijning)

Verzoeker somt in zijn verzoekschrift zijn taken op binnen de politieke beweging "Maladaja Belarus" waaraan hij toevoegt dat hij de taken die hem gevraagd werden met overtuiging uitvoerde. Naar zijn mening kan hem niet verweten worden dat hij na verloop van meerdere jaren niet precies alle details kan meedelen of zich vergist. Hij stelt waarheidsgetrouwe verklaringen te hebben afgelegd en dat hij duidelijk het programma meedeelde van de beweging onder leiding van A. F.

De Raad acht het echter frappant en ongeloofwaardig dat verzoeker slechts dermate gebrekkige kennis zou hebben. Gelet op verzoekers verklaringen kon en mocht van hem een gedegen kennis en grote interesse worden verwacht. Eveneens mag van een persoon die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, worden verwacht dat deze van meet af aan doorheen de gehele procedure zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn asielrelaas en dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van dit vluchtrelaas. Verzoeker kan zich thans ook niet verschuilen achter het tijdsverloop. Gelet op de relevantie van de aangehaalde gebeurtenissen en informatie, kunnen zij geacht worden in verzoeker zijn geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten. Verzoeker biedt met zijn herhalend betoog geen (afdoende) verklaring of rechtvaardiging voor voormelde pertinente vaststellingen waaronder het gebrek aan kennis en de merkwaardige verklaringen die hij aflegde.

Verzoeker kan verder niet zonder meer stellen dat op basis van de brief van de voorzitter van de beweging "Maladaj Belarus", de heer A. F., alleen maar kan worden aangenomen dat hij lid was van deze beweging. Hij kan het merkwaardig bevinden dat er in de brief van A. F. geen melding werd gemaakt van bepaalde elementen niet wegwuiven door het te bestempelen als een slechts subjectieve beoordeling en een eigen interpretatie van het Commissariaat-generaal, zoals hij poogt te doen. Verzoeker geeft vooreerst een beperkte lezing van de motieven en gaat voorbij aan de pertinente bemerkingen van de commissaris-generaal: "Met betrekking tot de door u aangehaalde laatste vervolgingsfeiten die plaatsvonden eind juli of begin augustus 2011, namelijk de huiszoeking door medewerkers van de ordediensten en het feit dat u toen ook door deze personen werd meegenomen naar het bos waar ze u wilden vermoorden omdat u weigerde om met hen samen te werken (zie persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 15/09/2020, p. 3, 10), die toch wel bijzonder ernstig te noemen zijn en ook de directe aanleiding vormden van uw vlucht uit Wit-Rusland, kan er op gewezen worden dat hiervan in de brief van A. F., de voorzitter van de beweging "Maladaja Belarus", die u ter staving van uw vervolgingsfeiten voorlegde, merkwaardig genoeg niet eens melding wordt gemaakt. Dit komt toch weinig overtuigend over, aangezien u verklaarde dat u nog voor uw vertrek uit Wit-Rusland A. F. zelf over deze vervolgingsfeiten ingelicht had en dat hij ook degene was die u toen aangeraden had om onmiddellijk het land te verlaten (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 15/09/2020, p. 9, 11). Bovendien heeft A. F. volgens uw verklaringen eind 2017 op uw uitdrukkelijke vraag onderzoek verricht of u nog vervolgd werd en heeft hij u via uw moeder ook ingelicht over het feit dat er op basis van die huiszoeking toen een valse strafzaak tegen u geopend werd die nog altijd hangende is (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 15/09/2020, p. 2, 3, 9, 11), wat dan weer de aanleiding was voor u om een derde verzoek in te dienen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van deze laatste vervolgingsfeiten ook ondermijnd. (...) Wat betreft de brief van A. F., de voorzitter van de politieke beweging "Maladaja Belarus", waarnaar reeds werd verwezen in bovenstaande argumentatie, kan nog worden opgemerkt dat dergelijk getuigschrift van een politieke beweging geen officieel karakter heeft en dat dit document op zich het gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen bijgevolg niet kan herstellen." (eigen onderlijning) die derhalve overeind blijven. De Raad wijst er verder op dat het de taak van de verzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het Commissariaat-generaal dient de door verzoeker aangebrachte elementen te beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en is ertoe gehouden na te gaan of er onder de door de verzoeker aangebrachte elementen, elementen zijn die zijn kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Loutere beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete argumenten aan die het tegendeel bewijzen.

Ook betreffende de activiteiten van verzoeker in België beperkt hij zich tot een opsomming waarmee hij er niet in slaagt de beschouwingen van de commissaris-generaal in een ander daglicht te stellen. De commissaris-generaal stelt immers op pertinente wijze vast: "Met betrekking tot uw beweerde politieke activiteiten in België, gaf u zelf aan dat deze activiteiten op zich voor u geen reden waren om opnieuw een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dat u omwille hiervan zelf geen vrees koestert in geval van terugkeer naar Wit-Rusland (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 15/09/2020, p. 5). Voorts is uit uw verklaringen ook gebleken dat uw politieke activiteiten hier eerder beperkt te noemen zijn. Zo zou u in 2017 enkele keren een klein geldbedrag gestort te hebben om de oppositie te steunen en verder zou u vanaf 2019 enkele keren deelgenomen hebben aan samenkomsten met oppositieleden en aan één protestactie (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 15/09/2020, p. 4-5). Hieruit kunnen bijgevolg geen aanwijzingen afgeleid worden dat er in uw hoofde in verband hiermee sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade." (eigen onderlijning).

De Raad besluit dat in weerwil van wat verzoeker lijkt voor te houden, er in casu door de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met de door hem bijgebrachte elementen en neergelegde documenten. Verzoeker slaagt er echter niet in een ander licht te werpen op hetgeen in dit verband concreet wordt vastgesteld, laat staan dat hij het tegendeel aantoonde. De concrete vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent de neergelegde stukken blijven derhalve staande.

4.2. Wat betreft de overige motieven in de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat verzoeker deze ongemoeid laat waardoor deze onverminderd overeind blijven.

4.3. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, verwijst de verzoekende partij vooreerst naar haar aanvullende nota. Zij licht toe dat de stukken en de foto's die zij neerlegt haar politiek engagement aantonen. Zij beklemtoont dat haar leven in gevaar is in geval van terugkeer naar Wit-Rusland. De verzoekende partij legt nogmaals een schrijven voor van de heer F., de leider van de partij jong Belarus, dat naar haar mening het relaas van haar vrees aantoonst. De heer F. bevestigt haar engagement voor de oppositie en het feit dat zij met haar familie uit Wit-Rusland diende te vluchten en in ballingschap leefde in Oekraïne, zo stelt de verzoekende partij. Zij werd tevens vergezeld door een 'vertrouwenspersoon' die wilde getuigen dat zij ook in België betrokken is bij de oppositie. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er ter terechtzitting op dat hij geen getuigen kan horen en vraagt de 'getuige' de zaal te verlaten rekening houdende met de coronavoorschriften zoals opgesteld door de Raad en die gelden voor iedereen. De verzoekende partij beklemtoont dat zij actief was in het verleden in haar land van herkomst en ook nu deel uitmaakt van een Facebookgroep. Zij besluit dat een terugkeer naar haar land van herkomst haar dood zou betekenen.

(...)

4.1. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting verwijst naar haar aanvullende nota, waar zij toelicht dat de stukken en de foto's die zij neerlegt haar politiek engagement aantonen, waar zij stelt dat zij actief was in het verleden in haar land van herkomst en waar zij beklemtoont dat haar leven in gevaar is in geval van terugkeer naar Wit-Rusland, herneemt de Raad volgende gronden van voormelde beschikking:

"Verzoeker herhaalt vooreerst louter een schrijven van de heer A. F., de voorzitter van de politieke beweging "Maladaja Belarus" te hebben neergelegd ter bevestiging van verzoekers lidmaatschap en dat hij meedeelde dat er een valse strafzaak tegen hem werd gefabriceerd omwille van zijn politieke activiteiten in de periode 2009-2011 die nog steeds hangende is.

De commissaris-generaal stelt echter vast dat de verklaringen betreffende de hangende valse strafzaak niet kunnen overtuigen. Hij motiveert vervolgens op goede gronden dat vooreerst dient te worden benadrukt dat verzoeker van zijn politieke activiteiten in Wit-Rusland in de periode van 2009 tot 2011 en van de vervolgingsproblemen die hij omwille hiervan ondervonden heeft vanwege de Wit-Russische autoriteiten nooit eerder enige melding heeft gemaakt bij zijn vorige verzoeken. Verzoeker komt in zijn verzoekschrift niet verder dan te herhalen dat de heer A. F. advies gaf om hierover niets te vertellen omdat in het andere geval zijn moeder en zoon hiervan de nadelige gevolgen zouden ondervinden en verzoeker er dus voor gekozen heeft om hen in bescherming te nemen, evenals dat hij verklaarde dat hij tijdens zijn verblijf in Oekraïne geen last meer had van deze feiten. Verzoeker slaagt er echter niet in zijn houding te verschonen. Samen met de commissaris-generaal benadrukt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming immers redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten en dat hij ook alle nodige feiten en relevante elementen aanbrengt. De commissaris-generaal verduidelijkt hierbij: "Er werd u namelijk tijdens uw eerste verzoek toch uitdrukkelijk gevraagd naar de precieze reden van uw vertrek uit Wit-Rusland. Er werd u ook gevraagd of u problemen gekend had in Wit-Rusland en of u enige vervolgingsvrees koesterde ten aanzien van Wit-Rusland (zie gehoorverslag CGVS eerste asielaanvraag d.d. 01/06/2015, p. 2, 3, 4, 5). U maakte echter op geen enkel moment melding van uw vroegere vervolgingsproblemen omwille van uw politieke activiteiten." Verzoeker komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het herhalen van zijn eerdere verklaringen, doch slaagt er niet in een aannemelijk uitleg te bieden voor de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal. Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar verzoeker in zijn verzoekschrift opnieuw louter herhaalt dat hij pas later, zodra de KGB van Wit-Rusland in 2017 vernam dat er opzoeking werd gedaan, werd opgeroepen via een convocatie. Door het herhalen van zijn verklaringen slaagt verzoeker er niet in een ander licht te werpen op het vastgestelde: "Uw verklaringen dat u bij uw vorig verzoek ook nog niet geweten zou hebben dat de convocatie op uw naam die uw moeder in februari 2018 ontvangen had, het feit dat uw moeder in dezelfde periode twee keer werd meegenomen door de ordediensten voor ondervraging en het feit dat uw zoon uit het nationaal zwemteam werd gezet verband hielden met uw vroegere vervolgingsproblemen (zie verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken tweede verzoek, vraag nr. 15 en notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 15/09/2020, p. 3) zijn evenmin aannemelijk te noemen. U had namelijk toch al eind 2017 aan A. F. gevraagd had om te informeren of u in verband hiermee al dan niet nog enige vervolging riskeerde (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 15/09/2020, p. 2). Gezien deze vaststellingen is het niet geloofwaardig dat u dan niet het minste vermoeden zou gehad hebben

dat deze feiten mogelijk verband konden houden met uw vroegere vervolgingsproblemen.” (eigen onderlijning) Het besluit: “Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw beweerd ernstige vervolgingsvrees omwille van uw vroegere politieke activiteiten bijgevolg al ernstig.” blijft dan ook staande.

De commissaris-generaal motiveert verder uitgebreid met verwijzing naar verzoekers verklaringen dat verzoeker enkele weinig overtuigende verklaringen met betrekking tot zijn beweerd politieke activiteiten aflegde: “U verklaarde dat de beweging “Maladaja Belarus”, waarvan u lid was, in 2010 ook twee presidentskandidaten bij hun verkiezingscampagne actief gesteund had, namelijk R. K. en A. M.. Toen u vervolgens gevraagd werd wie deze kandidaten precies waren, verklaarde u dat R. K. de voorzitter was van de partij BPF (Belarusian Popular Front). U dacht dat A. M. de vicevoorzitter van deze partij was, maar daar was u niet zeker van. U beweerde wel dat hij tot dezelfde partij behoorde (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 15/09/2020, p. 7). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan er een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat R. K. in die periode de vice-voorzitter van de partij BPF was. Uit de informatie blijkt ook dat A. M. vroeger weliswaar vice-voorzitter van de partij BPF is geweest, maar dat hij al in 2008 uit de partij werd gezet omdat hij openlijk kritiek had geuit op enkele partijleiders. Zeker gezien uw verklaringen dat u om deze kandidaten te steunen in de periode van de verkiezingen zelf pamfletten hebt uitgedeeld en ook deelgenomen hebt aan verschillende demonstraties, kan verwacht worden dat u toch beter op de hoogte zou zijn van hun precieze functie. Voorts kon u ook niets zeggen over de officiële scores of de plaatsen die deze kandidaten tijdens de verkiezingen behaald hadden (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 15/09/2020, p. 7). Met betrekking tot de protestactie die na afloop van deze verkiezingen op 19 december 2010 te Minsk plaatsvond tegen de herverkiezing van president Lukashenko, waaraan u zelf deelnam en omwille waarvan u ook werd aangehouden, verklaarde u dat de twee presidentskandidaten die uw beweging steunde toen eveneens werden aangehouden en opgesloten. U kon echter niet meer informatie geven over de precieze omstandigheden waarin ze werden aangehouden noch wat er verder met hen gebeurde. U verklaarde dat ook nog andere presidentskandidaten tijdens deze protestactie werden aangehouden, maar u kon hierover ook niet meer concrete informatie geven. U kon de andere presidentskandidaten niet eens bij naam noemen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 15/09/2020, p. 7, 8). Zeker gezien uw verklaringen dat u na uw vrijlating uw activiteiten voor de oppositie hebt verdergezet (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 15/09/2020, p. 8), is het niet aannemelijk dat u hierover dan niet meer informatie kan geven. Hierdoor wordt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw deelname aan deze demonstratie en bijgevolg ook aan uw arrestatie en veroordeling die hier rechtstreeks uit voortvloeiden. Met betrekking tot uw deelname aan de zogenaamde stille protestactie op 3 juli 2011 in Minsk, waarvoor u volgens uw verklaringen ook zelf via sociale media mensen opgeroepen zou hebben om deel te nemen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 15/09/2020, p. 8), legde u enkele uiterst merkwaardige verklaringen af. U verklaarde namelijk dat u tijdens deze actie niet alleen applaudiseerde, maar ook bepaalde leuzen tegen het regime riep. U stelde dat andere deelnemers aan deze actie dat toen ook deden en dat de ordediensten u en de andere personen pas konden arresteren zodra jullie begonnen te roepen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 15/09/2020, p. 9). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan er een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het kenmerk van deze stille protestacties juist was dat alle deelnemers zwegen en enkel in de handen klaptten. Uit de informatie blijkt verder ook dat de ordediensten tijdens deze stille protestacties mensen arresteerden ondanks het feit dat ze zwegen. Bijgevolg kan dan ook ernstig getwijfeld worden aan uw aanwezigheid tijdens deze stille protestactie en bijgevolg ook aan uw arrestatie en veroordeling omwille van uw deelname hieraan.” (eigen onderlijning)

Verzoeker somt in zijn verzoekschrift zijn taken op binnen de politieke beweging “Maladaja Belarus” waaraan hij toevoegt dat hij de taken die hem gevraagd werden met overtuiging uitvoerde. Naar zijn mening kan hem niet verweten worden dat hij na verloop van meerdere jaren niet precies alle details kan meedelen of zich vergist. Hij stelt waarheidsgetrouwe verklaringen te hebben afgelegd en dat hij duidelijk het programma meedeelde van de beweging onder leiding van A. F.” (eigen onderlijning)

Door het neerleggen van een aanvullende nota waaraan zij foto's, beeldmateriaal en verklaringen voegt, slaagt de verzoekende partij er niet in voormelde vaststellingen in een ander daglicht te stellen. De Raad beklemtoont vooreerst, zoals eveneens wordt aangegeven in voormelde beschikking, dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden motiveert: “dat vooreerst dient te worden benadrukt dat verzoeker van zijn politieke activiteiten in Wit-Rusland in de periode van 2009 tot 2011 en van de vervolgingsproblemen die hij omwille hiervan ondervonden heeft vanwege de Wit-Russische autoriteiten nooit eerder enige melding heeft gemaakt bij zijn vorige

verzoeken. Verzoeker komt in zijn verzoekschrift niet verder dan te herhalen dat de heer A. F. advies gaf om hierover niets te vertellen omdat in het andere geval zijn moeder en zoon hiervan de nadelige gevolgen zouden ondervinden en verzoeker er dus voor gekozen heeft om hen in bescherming te nemen, evenals dat hij verklaarde dat hij tijdens zijn verblijf in Oekraïne geen last meer had van deze feiten. Verzoeker slaagt er echter niet in zijn houding te verschoenen. Samen met de commissaris-generaal benadrukt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming immers redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij de asieline instanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten en dat hij ook alle nodige feiten en relevante elementen aanbrengt. De commissaris-generaal verduidelijkt hierbij: “Er werd u namelijk tijdens uw eerste verzoek toch uitdrukkelijk gevraagd naar de precieze reden van uw vertrek uit Wit-Rusland. Er werd u ook gevraagd of u problemen gekend had in Wit-Rusland en of u enige vervolgingsvrees koesterde ten aanzien van Wit-Rusland (zie gehoorverslag CGVS eerste asielaanvraag d.d. 01/06/2015, p. 2, 3, 4, 5). U maakte echter op geen enkel moment melding van uw vroegere vervolgingsproblemen omwille van uw politieke activiteiten.” Verzoeker komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het herhalen van zijn eerdere verklaringen, doch slaagt er niet in een aannemelijk uitleg te bieden voor de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal.”

Noch de “foto’s van de politieke activiteiten van de heer K. met kopstukken van de oppositie”, noch het beeldmateriaal op de “USBstick m.b.t. betogingen”, zoals de verzoekende partij de stukken benoemt, kan voormelde leemten herstellen. Uit de foto’s met kopstukken van de oppositie blijkt enkel dat verzoekende partij op een bepaald moment met hen op de foto werd gefotografeerd, niet meer en niet minder. Uit de foto’s met betrekking tot de betoging(en) blijkt dat verzoekende partij heeft deelgenomen aan een aantal betogingen tegen het regime. Uit geen enkel foto kan afgeleid worden dat verzoekende partij daadwerkelijk een actief lid is van de oppositie, noch kan daaruit afgeleid worden dat verzoekende partij door zijn overheid wordt gevisieerd omwille van oppositieactiviteiten. Dit klemt des te meer nu uit hetgeen volgt blijkt dat verzoekende partij zelf verklaarde dat deze activiteiten op zich voor haar geen reden waren om opnieuw een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dat zij omwille hiervan zelf geen vrees koestert in geval van terugkeer naar Wit-Rusland (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 15/09/2020, p. 5).

Derhalve kunnen de foto’s en de usb-stick geen afbreuk doen aan de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal dat de verzoekende partij enkele weinig overtuigende verklaringen met betrekking tot haar beweerdde politieke activiteiten aflegde, hetgeen hij uitgebreid met verwijzing naar de verklaringen van de verzoekende partij motiveert. Hierop gaat de verzoekende partij niet in, minstens slaagt zij er niet in hier een ander licht op te werpen. De Raad benadrukt dan ook volgende grond van voormelde beschikking: “De Raad acht het echter frappant en ongeloofwaardig dat verzoeker slechts dermate gebrekkige kennis zou hebben. Gelet op verzoekers verklaringen kon en mocht van hem een gedegen kennis en grote interesse worden verwacht. Eveneens mag van een persoon die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, worden verwacht dat deze van meet af aan doorheen de gehele procedure zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn asielrelaas en dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van dit vluchtrelaas. Verzoeker kan zich thans ook niet verschuilen achter het tijdsverloop. Gelet op de relevantie van de aangehaalde gebeurtenissen en informatie, kunnen zij geacht worden in verzoeker zijn geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten. Verzoeker biedt met zijn herhalend betoog geen (afdoende) verklaring of rechtvaardiging voor voormelde pertinente vaststellingen waaronder het gebrek aan kennis en de merkwaardige verklaringen die hij aflegde.”

Waar de verzoekende partij nogmaals een schrijven voorlegt van de heer F., de leider van de partij jong Belarus, dat naar haar mening het relaas van haar vrees aantoonst en waar zij stelt dat de heer F. haar engagement bevestigt voor de oppositie en het feit dat zij met haar familie uit Wit-Rusland diende te vluchten en in ballingschap leeft in Oekraïne, herneemt de Raad vooreerst volgende grond van voormelde beschikking:

“Verzoeker kan verder niet zonder meer stellen dat op basis van de brief van de voorzitter van de beweging “Maladaj Belarus”, de heer A. F., alleen maar kan worden aangenomen dat hij lid was van deze beweging. Hij kan het merkwaardig bevinden dat er in de brief van A. F. geen melding werd gemaakt van bepaalde elementen niet wegwuiven door het te bestempelen als een slechts subjectieve beoordeling en een eigen interpretatie van het Commissariaat-generaal, zoals hij poogt te doen.

Verzoeker geeft vooreerst een beperkte lezing van de motieven en gaat voorbij aan de pertinente bemerkingen van de commissaris-generaal: "Met betrekking tot de door u aangehaalde laatste vervolgingsfeiten die plaatsvonden eind juli of begin augustus 2011, namelijk de huiszoeking door medewerkers van de ordediensten en het feit dat u toen ook door deze personen werd meegenomen naar het bos waar ze u wilden vermoorden omdat u weigerde om met hen samen te werken (zie persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 15/09/2020, p. 3, 10), die toch wel bijzonder ernstig te noemen zijn en ook de directe aanleiding vormden van uw vlucht uit Wit-Rusland, kan er op gewezen worden dat hiervan in de brief van A. F., de voorzitter van de beweging "Maladaja Belarus", die u ter staving van uw vervolgingsfeiten voorlegde, merkwaardig genoeg niet eens melding wordt gemaakt. Dit komt toch weinig overtuigend over, aangezien u verklaarde dat u nog voor uw vertrek uit Wit-Rusland A. F. zelf over deze vervolgingsfeiten ingelicht had en dat hij ook degene was die u toen aangeraden had om onmiddellijk het land te verlaten (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 15/09/2020, p. 9, 11). Bovendien heeft A. F. volgens uw verklaringen eind 2017 op uw uitdrukkelijke vraag onderzoek verricht of u nog vervolgd werd en heeft hij u via uw moeder ook ingelicht over het feit dat er op basis van die huiszoeking toen een valse strafzaak tegen u geopend werd die nog altijd hangende is (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 15/09/2020, p. 2, 3, 9, 11), wat dan weer de aanleiding was voor u om een derde verzoek in te dienen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van deze laatste vervolgingsfeiten ook ondermijnd. (...) Wat betreft de brief van A. F., de voorzitter van de politieke beweging "Maladaja Belarus", waarnaar reeds werd verwezen in bovenstaande argumentatie, kan nog worden opgemerkt dat dergelijk getuigschrift van een politieke beweging geen officieel karakter heeft en dat dit document op zich het gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen bijgevolg niet kan herstellen." (eigen onderlijning) die derhalve overeind blijven. De Raad wijst er verder op dat het de taak van de verzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het Commissariaat-generaal dient de door verzoeker aangebrachte elementen te beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en is ertoe gehouden na te gaan of er onder de door de verzoeker aangebrachte elementen, elementen zijn die zijn kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Loutere beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete argumenten aan die het tegendeel bewijzen." (eigen onderlijning).

De Raad stelt vast dat de inhoud van de brief gevoegd bij de aanvullende nota nagenoeg dezelfde inhoud heeft als het eerder neergelegd schrijven waarnaar in voormelde beschikking wordt verwezen, doch hieraan werd onder meer toegevoegd dat de verzoekende partij ook door de Belarussische ordediensten naar het bos werd gebracht teneinde haar te intimideren. Doordat dit in de brief gevoegd bij de aanvullende nota wordt opgenomen nadat op pertinente wijze in de bestreden beslissing werd vastgesteld: "Met betrekking tot de door u aangehaalde laatste vervolgingsfeiten die plaatsvonden eind juli of begin augustus 2011, namelijk de huiszoeking door medewerkers van de ordediensten en het feit dat u toen ook door deze personen werd meegenomen naar het bos waar ze u wilden vermoorden omdat u weigerde om met hen samen te werken (zie persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 15/09/2020, p. 3, 10), die toch wel bijzonder ernstig te noemen zijn en ook de directe aanleiding vormden van uw vlucht uit Wit-Rusland, kan er op gewezen worden dat hiervan in de brief van A. F., de voorzitter van de beweging "Maladaja Belarus", die u ter staving van uw vervolgingsfeiten voorlegde, merkwaardig genoeg niet eens melding wordt gemaakt. Dit komt toch weinig overtuigend over, aangezien u verklaarde dat u nog voor uw vertrek uit Wit-Rusland A. F. zelf over deze vervolgingsfeiten ingelicht had en dat hij ook degene was die u toen aangeraden had om onmiddellijk het land te verlaten (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 15/09/2020, p. 9, 11)." vertoont de brief dan ook een gesolliciteerd karakter. Tevens blijven volgende vaststellingen overeind, ook wat het schrijven gevoegd bij de aanvullende nota betreft: "Wat betreft de brief van A. F., de voorzitter van de politieke beweging "Maladaja Belarus", waarnaar reeds werd verwezen in bovenstaande argumentatie, kan nog worden opgemerkt dat dergelijk getuigschrift van een politieke beweging geen officieel karakter heeft en dat dit document op zich het gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen bijgevolg niet kan herstellen."

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting nog aanhaalt dat zij deel uitmaakt van een Facebookgroep, en een "verklaring met vertaling van de Facebookgroep Belarussen in België/vrij Belarus" voegt als stuk 3 bij haar aanvullende nota waarin naar haar lidmaatschap van de Facebookgroep wordt verwezen, evenals onder meer naar de activiteiten waaraan zij zou hebben deelgenomen, gaat zij voorbij aan volgende gronden van voormelde beschikking: "Ook betreffende de activiteiten van verzoeker in België beperkt hij zich tot een opsomming waarmee hij er niet in slaagt de beschouwingen van de commissaris-generaal in een ander daglicht te stellen. De commissaris-generaal stelt immers op pertinente wijze vast: "Met betrekking tot uw beweerde politieke activiteiten in België, gaf u zelf aan dat deze activiteiten op zich voor u geen reden waren om opnieuw een verzoek om internationale

bescherming in te dienen en dat u omwille hiervan zelf geen vrees koestert in geval van terugkeer naar Wit-Rusland (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 15/09/2020, p. 5). Voorts is uit uw verklaringen ook gebleken dat uw politieke activiteiten hier eerder beperkt te noemen zijn. Zo zou u in 2017 enkele keren een klein geldbedrag gestort te hebben om de oppositie te steunen en verder zou u vanaf 2019 enkele keren deelgenomen hebben aan samenkomsten met oppositieleden en aan één protestactie (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 15/09/2020, p. 4-5). Hieruit kunnen bijgevolg geen aanwijzingen afgeleid worden dat er in uw hoofde in verband hiermee sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade." (eigen onderlijning)."

De verzoekende partij kan de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal: "Met betrekking tot uw beweerde politieke activiteiten in België, gaf u zelf aan dat deze activiteiten op zich voor u geen reden waren om opnieuw een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dat u omwille hiervan zelf geen vrees koestert in geval van terugkeer naar Wit-Rusland (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 15/09/2020, p. 5)." niet ombuigen, noch hier afbreuk aan doen.

De Raad stipt nog aan dat een dergelijke verklaring, zoals die door de verzoekende partij voorgelegd inzake de Facebookgroepering waartoe zij zou behoren, makkelijk en door om het even wie en met welke doelstelling dan ook kan worden aangemaakt. Het betreft dan ook geen officieel document.

Daargelaten dat het lid zijn van een groep op en alzo actief zijn op Facebook bezwaarlijk in overeenstemming is met haar verklaarde vrees en daargelaten het mogelijks opportunistische karakter ervan en van haar activiteiten meer algemeen hier in België, is de "verklaring met vertaling van de Facebookgroep Belarussen in België/vrij Belarus" geenszins van aard de geloofwaardigheid van haar relaas te herstellen.

Door ter terechtzitting haar vrees te herhalen en in wezen opnieuw hetzelfde standpunt in te nemen en stukken neer te leggen in die zin, dan wel aangepast aan de pertinente opmerkingen van de commissaris-generaal, kan de verzoekende partij niet overtuigen. Zij slaagt er niet in valabele argumenten bij te brengen die een ander licht vermogen te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing en voormelde beschikking concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie, verzoek om en voorgehouden nood aan internationale bescherming omstandig wordt gemotiveerd en vastgesteld.

(...)

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS